

1-2007

1/2007

Elämme maailmassa, jossa rajat ovat tulleet todellisemmiksi kuin koskaan aikaisemmin. Samalla olemme tulleet itse tietoisemmiksi rajoista, joita meille on asetettu siinä, kuinka voimme todellistua. Olemme myös itse rajaamassa todellisuutta hallittavampaan kokoon, vaikka mitään hallintaa ei voi olla siellä, missä maailma on rajattu mielivaltaisesti jättämällä ulos jotakin, mistä ei pidä. Sehän on silti olemassa.

Anestesia on kulttuurinen tila, joka on kuin oopiumia: äänet kaikuvat, suu kuivuu, mutta onneksi ei tunnu mitään. Feldmanin analyysi - ja Harri Pälvirannan havainnollinen esitys siitä - on kylmäävä ja todellisuuden tavoittava.

Samaa rajausta on Pirjo Seddikin naamiaisissa, noissa loputtomissa strategioissa, joissa sukupuoli luodaan, tuhotaan, siitä kärsitään ja sitä vaaditaan. Kangasta päälle, päältä pois, kulloisenkin tavan mukaan, mutta olennaista on ruumis, kalmo, joka haisee kankaan altakin.

Mircea Eliade yritti vapautua metodien anestesiasta avoimeen tiedon rakentamiseen mutta kaikki, mitä hän kirjoitti, muuttui muiden käsissä metodeiksi. Juuri niin syntyi rajoja, joita hän vastikään oli kaatanut.

Puheenvuoroissa Juha Varto tökkii kepillä puhumattomia. Toivoa sopii, että jatkoa seuraa...

1-8 [Allen Feldman ja kulttuurinen nukutustila](#) / Pälviranta Harri

9-25 [Naisen naamiaiset](#) / Seddiki Pirjo

26-37 [Mircea Eliade ja myytin antama tila](#) / Varto Juha

Puheenvuoro

38-45 [Pojat vapauden valtakunnassa. Erään keskustelun anatomia](#) / Varto Juha